

„Céljaink nagy részét sikerült megvalósítani”

Ön a most lezáruló, az egyetem szempontjából meglehetősen eseménydús időszakban az SZTE oktatási rektorhelyettese volt. Arra kérném, hogy értékelje a munkaterületét érintő legfontosabb változásokat, folyamatokat!

– A legjelentősebb feladat ebben az időszakban a kreditrendszerű képzésre való átállás, ennek feltételei, infrastruktúrája megvalósítása és biztosítása volt. Ez nem egy lezárult folyamat. Voltak előkészületi munkálatai, kipróbálási szakaszai, és kell, hogy legyenek utómunkálatai is, melyek a tapasztalatok alapján történő folyamatos korrekciókat jelentik. A kreditrendszer megvalósításának több eleme volt és van. Az egyik és legfontosabb a kreditrendszerben kialakított képzési tervek elkészítése, amelyekhez egy rektorhelyettes csak irányelveket ad, a munkát az adott szakterület szakértői, bizottságai végzik el. Ebben a munkában szerencsére segítségemre volt, hogy 1999 januárja óta tagja vagyok annak a 15 tagú Országos Kredittanácsnak, melynek a feladata pontosan a kreditrendszerű oktatás magyarországi bevezetésének előkészítése. Az SZTE esetében ezt személyemben áttétel nélkül végeztem el, tehát a kredittanács tagjaként „irányelveket adtam” az oktatási rektorhelyettesnek, aki azt továbbította az egyetem kreditbizottsága, illetve karai számára.

A kreditrendszerre való átállás magával vonta egy egységes számítógépes nyilvántartás bevezetésének szükségességét...

– A nyilvántartás, a hallgatók előmenetelének kontrollja rendkívül fontos eleme az új képzési rendszernek. Könnyen belátható, hogy 28 ezer, a kreditrendszer nyújtotta lehetőségekkel élni kívánó hallgató esetében a kézzel való ellenőrzés, adminisztráció lehetetlen. Az SZTE az Oktatási Minisztérium megkeresésére elvállalta, hogy referenciainstanzként működik az Egységes Tanulmányi Rendszer kipróbálása, bevezetése tekintetében. Ez nagyon komoly feladat volt, melyben az egyetem remekül helytállt, és

melyből végeredményben pozitívan jött ki, hiszen létrejött egy olyan működő nyilvántartás, melyet a készítő a mi igényeinknek megfelelően alakított és véglegesített. Így azt lehet mondani, hogy az SZTE profiljára igazítva készült el ennek a számítógépes rendszernek a prototípusa.

Az új típusú oktatás követelménye a szabályzatok elkészítése. Ezen a területen milyen lépések történtek?

Visy Csaba rektorhelyettes

– Ezen a téren is sikerrel haladtunk előre, hiszen elég gyorsan, 2001 júniusára el tudott készülni az egyetem Tanulmányi-, Vizsga- és Kreditszabályzata, mely keretszabályként működik azóta is. Ezekben a keretekben belül a karok elkészítették a saját szabályzataikat 2001 őszére, és a kreditrendszerű oktatás ezen szempontok alapján működik a tavalyi évtől kezdve. Fontosnak tartom, hogy egyetemünk Tanárképzési Bizottságával – úttörő módon – elvégeztük a tanári mesterség követelményeinek kreditesítését.

Segíti-e valami az egyetemi polgárt abban, hogy kiismerje magát a megváltozott viszonyok között?

– Az új rendszerben való eligazítás rendkívül fontos dolog. Ez érintheti mind oktatóinkat, mint pedig bent lévő és leendő hallgatóinkat. Egyetemünk létrehozott egy hallgatói tanul-

mányi tanácsadói szervezetet, ahol az egyetemi szintű irányításon túlmenően, kari felelősök közreműködésével tanszékek, diplomáért felelős egységek szintjéig lemenően oktatói felelősök, és hallgatói kortárs segítők állnak hallgatóink rendelkezésére. Remélem, hogy ennek a hálózatnak a működése egyre gördülékenyebb lesz, és egyre inkább tudatosodik a hallgatókban, hogy van, aki tud nekik segíteni egyetemi éveik, oktatásuk előrehaladásának megtervezésében.

Jövőre hazánk csatlakozik az Európai Unióhoz. Mennyiben teremtenek új helyzetet az egyetem életében a csatlakozással együtt járó elvárások?

– Felsőoktatásunknak igazodnia kell a nemzetközi követelményekhez, a bolgói megállapodásban rögzített sarokpontokhoz, de ez nem jelenti azt, hogy fel kell adni oktatásunk jellegét, erényeit, erősségeit, színességét. Egyetemünknek többszintű kimenetet, tehát felsőfokú szakképzést, főiskolai szintű-, egyetemi szintű és doktori képzést kell biztosítania. Ezen négy szint együttese, egymásra épülése jelen van a magyar felsőoktatás hagyományai között.

Hogyan gondol vissza az oktatási rektorhelyettesként eltöltött több mint két és fél évre?

– Nem volt könnyű időszak. Döntően azért, mert teendőim sokrétűek voltak. Sok napi, határidős feladatom volt, ezeket mindenképpen el kellett végezni. És mikor az ember ezek végére jutott, erőt kellett gyűjteni hatékony, távlatokat célzó, koordinatív tevékenység végzésére. Ugyanakkor nem éreztem annyira megterhelőnek a munkám, hiszen mindezt én vállaltam, és felelőséggel tartoztam ezekért a feladatokért. Céljaink nagy részét sikerült megvalósítani, és ez megnyugvással tölt el. Ugyanakkor ezeket az eredményeket közösen értük el vezető- és munkatársaimmal, akiknek ezúton is szeretném megköszönni a segítségét és a sikeres együttműködést.

Vidákovics Zoltán